

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Marcus 16, 19 - 20
Middagdienst

Broeders en zusters,

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen : Gezang 30 : 1 en 1**
- 4. Gebed voor de opening van het Woord**
- 5. Schriftlezing : Psalm 110**
- 6. Zingen : Psalm 110 : 1, 2 en 4**
- 7. Tekst : Marcus 16 : 19 - 20**
- 8. Zingen : Gezang 30 : 4 – 6**
- 9. Geloofsbelijdenis op de wijs van Gezang 4**
- 10. Dankzegging en gebed**
- 11. Slotzang : Lied 234**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Het feest van Hemelvaart. Jullie weten wel, jongens en meisjes, wat we dan vandaag vieren. Dat de Here Jezus naar de hemel is gegaan. Toch blijft dat een wat vreemd idee. Dat je feest viert omdat iemand van wie we veel houden en die we graag bij ons zouden hebben, weg gaat. Zouden jullie het leuk vinden als je moeder voor lange tijd weg zou gaan? Zouden jullie dat reden vinden voor een feest? Toch hebben we vandaag feest omdat de Here Jezus de aarde heeft verlaten en weer in de hemel in gaan wonen. Waarom dat reden is voor feestvreugde leert de Here ons in de tekst van vanmorgen.

Ik bedien u vanmorgen het Woord van de Here over het feest van hemelvaart.

Dit is een feest omdat:

1. **Onze Here Jezus daar de eer ontvangt die Hij verdient,**
2. **Onze Here Jezus vanaf daar nog beter voor ons kan zorgen.**

We vieren vandaag hemelvaart omdat we blij zijn over de eer die onze Here Jezus in de hemel ontvangt. Marcus 16 vanaf vers 9 is een beetje een bijzonder hoofdstuk. Zelfs zo bijzonder dat er uitleggers zijn die menen dat deze verzen niet bij dit evangelie horen. Het valt niet te ontkennen dat de stijl van deze verzen afwijkt van de rest van het evangelie. Marcus vertelt niet veel geschiedenissen. Maar als hij ze wel vertelt, vertelt ze ook uitgebreid. Van een uitgebreide vertelling is in deze verzen alles behalve sprake. Eerder is het tegenovergestelde het geval. In twaalf verzen komen maar liefst vier verschillende geschiedenissen voor. De verschijning van de Here Jezus aan Maria van Magdala. De verschijning van de Here aan twee mannen die zich naar het land begaven. De verschijning aan de elven. En tenslotte de Hemelvaart van de Here in vers 19 en 20. Hoe moeten we dit verklaren? Waarschijnlijk is er het volgende aan de hand. Er zijn goede redenen om aan te nemen dat Marcus zijn evangelie geschreven heeft aan de hand van de getuigenissen van Petrus. Marcus, is tijdens de eerste zendingsreis van Paulus en Barnabas hun helper geweest. Maar een oude en betrouwbaar getuige uit de tijd van de eerste christenen vertelt dat Marcus ook lange tijd als tolk van Petrus werkzaam is geweest. De kans is groot dat Marcus zelf getuige is geweest van bepaalde daden en woorden van de Here. Maar hij heeft natuurlijk ook heel veel van Petrus gehoord. Nu is de kans heel groot dat Marcus eerst aantekeningen heeft gemaakt voordat hij de verha-

len ging uitschrijven. En dat Marcus om wat voor reden dan ook niet in staat is geweest om zijn laatste aantekeningen uit te werken.

De verzen van onze tekst zijn dus waarschijnlijk aantekeningen. Die Marcus door de leiding van de Here niet heeft kunnen uitwerken. Maar die daardoor niet minder Woord van de Here zijn. We ontvangen door het karakter van deze verzen weinig details, maar aan de andere kant wel een heel kernachtige beschrijving van de hoofdmomenten van de Hemelvaart van onze Here.

Nadrukkelijk verbindt Marcus de Hemelvaart van de Here met de taak die de Here Jezus nog heeft vervuld na zijn opstanding. Namelijk dat Hij de apostelen heeft voorbereid op hun werk. Vissers van mensen moesten ze worden. Om dat werk te kunnen doen, moest de Here na zijn opstanding uitleg geven van alles wat er gebeurd was. Verder heeft Hij duidelijk gemaakt wat hun taak was en hoe het allemaal zou gaan. Dat zij de wereld in moesten trekken om aan de hele schepping het evangelie te verkondigen. Het evangelie dat wie in Jezus gelooft en zich laat dopen, behouden zal worden, maar tegelijk dat wie niet gelooft, veroordeeld zal worden. Daarbij had de Here beloofd dat Hij hun verkondiging zou ondersteunen met wonderen.

Toen de Here Jezus dit onderwijs aan de apostelen had afgerond, was het moment daar om de aarde te verlaten. Daarop doelen dan ook de tekstwoorden: nadat Hij tot hen gesproken had. Bij die woorden “nadat” hoeven we niet gelijk te denken aan de volgende minuut of het volgende uur. Maar meer zoals ik net aangaf. Nadat de Here deze dingen had verteld en uitgelegd. Nadat de Here deze taak voltooid had.

Opvallend en belangrijk is ook om te zien dat Marcus hier Jezus “de Here”, noemt. De Kurios. Dat is de Meester, die zijn huis regeert en zijn dienaren instrueert en opdrachten geeft. Marcus gebruikt die naam. Slechts in hoofdstuk 11 vers 3, waar Hij twee discipelen op pad stuurt om een ezelsveulen op te halen voor zijn intocht, gebruikt de Here het zelfs. Daar zegt Hij dat als er commentaar komt als zij die ezel willen meenemen, ze moeten zeggen, dat de Here het nodig heeft. En in hoofdstuk 12 de verzen 36 en 37. Daar haalt de Here Jezus Psalm 110 aan. Een Psalm die spreekt over de bestijging van de troon door de Here Jezus. Marcus wil hier dus nadrukkelijk Psalm 110 in herinnering roepen, als hij gaat vertellen over de Hemelvaart van de Here.

En Psalm 110, jongens en meisjes laat ons precies zien, waarom wij vandaag feest vieren. Waarom wij zo blij zijn met de Hemelvaart van de Here Jezus. Toen de Here Jezus

naar de aarde ging en een mens werd zoals wij, heeft Hij daar heel veel voor moeten opgeven. De eer die Hij kreeg in de hemel. Zijn hoge positie die Hij daar had. En wat kreeg Hij er op aarde voor terug? Zo weinig. Zo ontzettend weinig. In plaats van eer en aanbidding, ontving Hij haat en afwijzing. Ja, alles werd de Here Jezus hier op aarde ontnomen. Is het dan geen feest als Hij weer mag terugkeren in de hemel? Als zijn Vader Hem daar ontvangt en Hem met alle eer bekleedt. Ja, de hoogste positie in de hemel geeft. Door Hem aan zijn rechterhand zijn plaats te geven. Door Hem die zoveel vijandschap heeft ontmoet hier op aarde te beloven dat Hij al zijn vijanden aan zijn voeten zal leggen. Door Hem te laten heersen te midden van al zijn vijanden. Door Hem een volk te schenken dat Hem dient en lief heeft. Wat een verademing en een feest voor onze Here, onze Bruidegom, onze Koning, Hogepriester en Leraar. Welk mens, dat de Here Jezus liefheeft, zal niet blij zijn over Hem en voor Hem?

Dat is dus wat wij vandaag vieren. We zijn blij voor onze goede Here, Jezus Christus, dat Hij nu in de hemel is. Daar waar zijn Vader is. Daar waar ieder wezen Hem erkent en aanbidt. Daar waar Hij vrij is van alle miskennen en haat. Daar waar Hij zijn leven in volle vreugde kan genieten. Dat in de eerste plaats.

In de tweede plaats vieren we Hemelvaart omdat de Here Jezus vanaf daar nog veel beter voor ons kan zorgen. In de Griekse grondtekst is duidelijk te zien dat vers 19 en vers 20 bij elkaar horen. Aan het begin van vers 19 worden twee woorden gebruikt die bij de lezer in het Grieks de verwachting oproepen dat er nog meer komt. Zoals wij dat ook wel kennen. Als iemand gezegd heeft: “aan de ene kant”. Dan verwachten we ook dat hij ook nog iets gaat vertellen over de andere kant. Zo schrijft Marcus dan aan de ene kant over de Hemelvaart van onze Here, maar aan de andere kant over wat de apostelen die achter zijn gebleven gaan doen.

Wat zij doen is in hun Here geloven. Luisteren naar hun Here. En met luisteren bedoel ik dan luisteren in zijn diepere betekenis. Luisteren kan ook het ene oor in en het andere oor uit zijn. Maar dit is luisteren zoals ouders dat wel tegen hun kinderen zeggen. Als je papa of mama tegen je zegt dat je nu eens goed moet luisteren, bedoelen ze dan alleen maar dat je het via je oren in je hoofd moet laten binnenkomen? Nee, dan bedoelen ze ook dat je moet doen wat ze zeggen. Dat je moet gehoorzamen.

Dat is wat de apostelen doen. De Here had hun gezegd dat ze overal het evangelie moeten gaan verkondigen. Die opdracht had Hij ze gegeven. En die opdracht gaan ze nu in

gehoorzaamheid uitvoeren. Marcus vertelt dat de discipelen op pad gingen en overal predikten. Overal waar zij kwamen maakten zij aan de mensen bekend dat zij vrijspraak konden krijgen voor de zonden die ze tegenover God en hun naasten hadden begaan. Als ze in Christus geloofden. Als ze geloofden dat de Here de straf voor hun zonden gedragen had. En als ze als zich zouden laten doop als teken van overgave aan de Here. De Here die aan de gelovigen en hun kinderen wil laten zien en voelen dat Hij een eeuwig verbond met ze sluit. Die wil laten zien en laten voelen dat ze niet bang hoeven te zijn voor de duivel, wereld en hun eigen vlees, want Hij is bij hen en vergeet zijn beloften nooit.

Maar wie zou denken dat de Here, nu Hij in zulke grote heerlijkheid in de hemel is, de aarde vergeet, die heeft het mis. Ons zou het mogelijk wel zo vergaan. Als wij in de problemen zitten, dan hebben we vaak wel begrip en meeleven met anderen in dezelfde positie. Maar als onze problemen voorbij zijn, dan vergeten we deze mensen vaak weer snel. Maar zo is de Here Jezus niet. Integendeel. Hij gebruikt zijn hoge positie. De macht die Hij van zijn Vader ontvangen heeft, om zijn dienaren te ondersteunen, bij de taak die Hij ze heeft opgedragen.

En dat doet de Here zoals Hij de elven heeft beloofd voor zijn vertrek van de aarde. Vers 17. “Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.”

En aan die belofte houdt de Here zich. De apostelen predikten overal het evangelie. Maar de Here Jezus zette als het ware zijn handtekening onder hun woorden. Hij deed tekenen die het Woord van God dat de apostelen verkondigden bevestigde. Zodat de mensen die de tekenen zagen gebeuren beseften dat deze apostelen maar geen wartaal vertelden. Of zelf een mooi verhaal hadden bedacht. Maar dat een levende God achter deze woorden van deze mannen staat.

Bij al de belangstelling die er onder veel christenen is voor bijzondere gaven en wonderen, is het goed om te zien dat het niet de apostelen zijn die de beschikking hebben over deze gaven en wonderen. Het is de Here zelf die via deze tekenen meewerkt aan de verkondiging van zijn blijde boodschap. Hij bevestigt het Woord van God. Niet de apostelen zelf.

Ook is het goed om te zien dat de Here Jezus deze wonderen verbindt aan de verkondiging van zijn Woord. De tekenen staan niet op zichzelf. De tekenen dienen ter ondersteuning van de verkondiging. De tekenen volgden op de prediking. Samenkomsten zoals die nog wel eens door gebedsgenezers worden georganiseerd, waarbij het genezende werk centraal staat, moeten we dan ook met zeer grote terughoudendheid benaderen. Zelfs als daarbij de Naam van de Here Jezus wordt aangeroepen. Het is zelfs de Here Jezus nooit om het genezen op zichzelf gegaan. Ook bij Hem diende genezing altijd ter ondersteuning van zijn Woord. Ter bevestiging van de waarheid van wat Hij zei. Ter bevestiging van zijn goddelijke kracht en natuur. Genezing wilde niet in de eerste plaats tot genezing leiden, maar tot geloof. Geloof in het feit dat wij van onszelf verloren zijn en deze Here Jezus Christus nodig hebben. Ja, het ging de Here Jezus om de genezing van het geestelijk leven. Want van onszelf zijn wij als mensen allemaal geestelijk dood. En als wij niet tot leven worden gewekt – opnieuw geboren worden – dan zijn wij ten dode opgeschreven. Daar is het onze Here om te doen.

Maar nu weer terug naar de blijdschap van de Hemelvaart van onze Heiland. Hoewel onze Here niet meer lichamelijk in ons midden is. Zijn Geest is bij ons. Zijn hart gaat uit, naar zijn kerk, zijn bruid op aarde. Op de groei, het leven en het geluk van deze, zijn bruid, die Hij met zijn eigen lichaam en bloed uit de macht van de satan heeft gekocht, in zijn regering gericht. Dat is onze troost bij het vertrek van onze Here Jezus naar de hemel. In zijn Geest en hart is Hij altijd bij ons. Hij wil ons helpen. Hij wil voor ons zorgen. Hij wil ons beschermen. Met alle vreugde wil Hij de gaven en de macht die Hij van zijn Vader heeft gekregen voor ons inzetten. En niemand kan Hem daarbij tegenhouden. Want Hij heeft alle macht in de hemel en op de aarde. Hij is naar de hemel gegaan, maar toch dichtbij ons. Hij is niet meer in ons midden en toch wel.

En dat mag allereerst een bijzondere troost zijn voor wie geroepen is om als bijzonder ambtsdrager mee te werken aan het Koninkrijk van onze Here. De Here verheugt zich over u als u trouw bent in uw dienst. Trouw uw dienst vervullen is daarbij wat anders als in volmaaktheid uw dienst vervullen. Onze Here weet dat wij dat niet kunnen. Maar Hij vraagt wel van ons dat wij ons in alle trouw inzetten voor zijn Koninkrijk. En Hij wil ons daarbij helpen. Ja, Hij zal ons daarbij volgen.

Maar die troost is er in de tweede plaats voor ons allemaal. Als wij als trouwe dienaren op de plaats waar de Here ons gesteld heeft onze Here dienen, dan is Hij daarbij. Dan

zal Hij ook daarover zijn zegen geven. En dan een dag, die zeker komt, alleen weten we niet wanneer. Op een dag dan zullen we onze Here zien, van aangezicht tot aangezicht. Dan zijn we weer bij elkaar. Niet alleen in de geest, maar ook lichamelijk. Naar die dag mogen we uitzien. Ja, daar zien velen onder ons naar uit. En dat is goed.

Maar ook nu de Here niet bij ons is, viëren we feest. Want we zijn blij over de eer die onze Here nu ontvangt en die Hij in alle opzichten heeft verdiend. Zijn lijden is gelukkig ten einde. Hij heeft alles volbracht. En wij weten dat onze Here, ook al is Hij lichamelijk niet bij ons, in zijn geest bij ons is. En dat Hij vanuit de hemel al zijn krachten aanwendt tot ons behoud en ons geluk. Het geluk van zijn bruid.

Amen